
Pyceliun

KNIHA OSMÁ

Program apokalypsy

Ukázka elektronické knihy

VILMA KADLEČKOVÁ

mycelium

Program apokalypsy

ARGO

Argo, 2022
Copyright © Vilma Kadlečková, 2022
Cover art © Tomáš Kučerovský, 2022
ISBN 978-80-257-3836-8 (váz.)
ISBN 978-80-257-3862-7 (e-kniha)

Vzdávám hold všem obětem össenských hub – svým laskavým i nelítostným betačtenářům, bez jejichž podpory a připomínek by tento příběh nadále existoval jen jako vrstva informací v protonaci, místo aby zkondenzoval do slov na papíře či displeji.

Poděkování

Tito lidé mi pomohli prokousat se myceliem až ke dnu: Radomil Dojiva, Karolina Francová, Sanča Fülle, Viktor Janiš, Jana Jelínková, Petr Kavan, Richard Klíčník, Kateřina ‚Sargo' Míkovcová, Ondřej Müller, Richard Podaný, Zdeněk Rampas, Pavel Vančák a mnozí další. Díky! A obzvlášť děkuji svému manželu, Martinu Klímovi, že mě během jedenácti let, kdy jsem porůznu a s přestávkami tuhle věc psala, i s celou bandou mých mimozemšťanů nevynesl v zubech.

Vilma K.

◆◆◆◆◆

Pětice posvátných drog. Pět stupňů na cestě k Osvícení: to nejskvělejší a nejstrašnější, co přinesla civilizace Össeanů lidským planetám. *Gömeršaül*, terronsky zvaný *Jantarové oči*, prolomí hradby příčetnosti. *Laëgühr*, *Led pod kůží*, zaostří mysl na vzdálený cíl. *Ökrë*, *Pád do temnot*, sežehne plamenem všechno, co bylo; a *yantrün*, *Vidění*, otevře bránu do nového světa a nové reality. Nakonec přímo k duši promluví *räwë*, *Hlasy a hvězdy* – a spojí chaos pochybností do jediného a jedinečného celku, do *Vesmírného kruhu Dokonalého Bytí.*

Taková je víra Össeanů.

Jenže pak jsou tady ti ostatní. Lidi jako Lucas Hildebrandt, kteří sice pochopili, co se po nich chce, ale stejně to jaktěživi neudělají správně. *Vesmírnému kruhu Dokonalého Bytí* zásadně říkají *Nesmírný puch Dokonaného Zblití*; a místo aby stoupali k Bohu, zarytě klopýtají přesně opačným směrem.

Pro ně je to opravdové peklo. Nebo aspoň boj o život.

Pět stupňů nesvobody, závislosti, šílenství.

Arügieni

Ukázka elektronické knihy

rudou plání staroslavné Tlix… na tomto posvátném místě, v pevnosti Hmyzích bohů, která je po okraj plná koncentrovaných mimozemských tajemství.

– *Chloe…?* dožadoval se v její mysli Xantienův hlas, vibrující obavami.

– *Jenom nasbírám vzorky,* sdělila mu a odstřihla se od telepatické komunikace. Potřebovala být sama; jenom sama s tím všezahlcujícím absolutnem… s věčností bez hranic… s neuvěřitelným, nepopsatelným zázrakem. Vnější kamery *Obludy* ji samozřejmě vidí. Loď s Xantienem se nejspíš právě dohadují, co se jí to probůh stalo, že najednou upadla a klečí tu na kolenou. A ona bude předstírat cokoliv… namluví jim všechno nemožné i možné o svém zájmu o geologii a pedologii a zvětrávání hornin a typy písečných zrn… aby nemusela přiznat tu nekonečně trapnou pravdu: *že se modlí.*

Mohutná vize ji zasáhla silou laviny. Valila se k ní jako rudá mlha a narůstala v její mysli do obrovských rozměrů.

Akkütlix.

Zoufale se rozvzlykala; tak ohromující to bylo.

Je to Bůh. A zároveň hmyz. Spojuje v sobě to nejvyšší s nejnižším – což vyvolává zvláštní ambivalentní napětí. Není tak nemožně vzdálený a nedostupný, jak bývávalo zvykem; kdepak, Akkütlix není žádný starozákonní přelud v oblacích, když je přece zároveň tak hluboko dole v tělesnosti a v utrpení a v bažinách! Ale právě kvůli tomu je Hmyzí bůh větší než sám život. Větší než lidé; v obou extrémech. Je velkolepý. Děsivý! A zároveň odporný. Ta bytost stojí rozkročená ve vesmírných pláních; ohýbá myšlenky, ohýbá realitu; udílí milost, vydává zákazy, prosazuje svoji vůli. Tvoří duhovou bublinu zázraků a iluzí, do které dokáže vtáhnout i svého soka… ale nezastaví se jen u toho, protože fakticky dokáže přebíhat sem a tam v mnohých podobách a rolích. Střídá úrovně detailů a důležitosti. Hraje na různých jevištích zároveň za Dobro i za Zlo. Rozhazuje sítě, ve kterých nakonec uvíznou myriády mihotavých bludiček lidských myslí. Právě to je cílem: chytá duše; vysává sílu; naplňuje cizí sny svým obrazem. Je to doopravdy Bůh. Je to Spasitel. Nabízí, co bohové vždycky nabízejí… a bere si, co si bohové berou. Žongluje se zkázou světa, s obrázky nadlidí a hmyzu, s lesklými drahokamy, se zázračnými artefakty a nebezpečnými drogami, s marketingově účinnými psychotronickými zázraky i se svůdným proroctvím vycházejících hvězd, oznamujících příchod Mesiáše. Formuje mytické představy svou krví; krade je a přetváří je a zasévá je a nechává je klíčit; a jejich síla ho nakonec vynese až do nebes. I Spodní vědomí se před ním sklání!

A teď – je čas sklizně.

Pán všech Duší kráčí mezi hvězdami.

Nedokázala si to celé ještě dostatečně srovnat v hlavě a přebrat si, jestli převládá spíš radost, nebo zděšení… spíš úcta, nebo odpor… zkrátka jestli má větší chuť zamilovaně obejmout a zlíbat Akkütlixovy nohy, nebo naopak zvracet a utíkat; a vtom zařinčel její netlog, kde měla nastavený budík na deset minut, aby zhruba v polovině doby, vymezené na první výstup, včas vyrazila zpátky. Probrala se. Vize se stáhla z její hlavy a zanechala jenom tříšť zlatavých jiskřiček, stopy dohasínajícího úžasu, jako když superhrdina přeletěl přes komiksové okénko a zmizel za obzorem.

Chloe přestala zadržovat dech. *Návrat reality!*

Vytáhla sáček na vzorky a nahrnula do něj dvě hrsti písku.

KAPITOLA PRVNÍ

Svátost Sklizně

Chloe postupovala efektivně a rozumně. Pocit absolutna najednou dokázala v hlavě rozdrolit a zrelativizovat; že by známka úspěšně probíhající gleewarinské adaptace na zdejší vysokou hladinu boží přítomnosti? Koutkem oka zachytila pár metrů od sebe zelenkavý záblesk v moři rudé, sklíčko, jiskřící v záři Ioty Aurigae, a přesunula se k němu. Byla to drobná šupinka hmoty úplně jiného druhu, než byl okolní písek… takového druhu jako *duhové bláto* kdysi, ale s jasnými konturami a viditelnými hranami. Když si stáhla rukavici a dotkla se ho špičkou prstu, prosvištěl skrz ni další poryv emocí. *Takže ano. Tohle je ono. To, kvůli čemu sem přišli. Argenit!* Ale neprodlévala; je venku čtvrt hodiny a má dost. Krystal uložila do jiného pytlíku než písek. Cestou zpátky se dívala pečlivěji, po čem to vlastně šlape, a našla ještě další dva kousky. Žádný nebyl větší než hrášek; ale dobrý úlovek to je na první rozhlédnutí, kdy ještě ani nevytáhla lopatu! Po rampě se dovlekla do Lodi. Teprve teď k sobě v myšlenkách pustila *Obludu* i Xantiena.

Počítala, že se na ni sesypou, ať už ze zvědavosti, nebo s výčitkami, že přerušila spojení; ale žádná nadšená komunikace se nekonala. Žádné horlivé vyměňování prvních dojmů! Oba jí připadali zaražení, vyvedení z míry stejně jako předtím ona.

Odkašlala si. – *Tedy… tak teď najednou nevím… je to na šáňo, nebo ne?* zkusila to opatrně. – *Skoro by mi připadalo, že ano! Když jsem jenom za tu chvilku našla tři kousky.*

– *Asi jo. Asi se to povedlo,* připustila *Obluda* bez nadšení.

– *Přestaňte mě štvát!* Chloe cítila, jak jí Xantien v myšlenkách uhýbá, skoro jako by tu rozpačitě přešlapoval, a opřela se do něj. – *Co se stalo? Vyklop to!*

Xantien se jí ztrácel za vlnkami emocí, ale vzchopil se a přestal s vyhýbavostí. – *On tady byl.*

– *Cože? Koho myslíš?* Ale vlastně neměla problém to uhodnout. – *No jasně že tady asi někdy byl, když je to sgenská pokladnice! Kdo jiný než Akkütlix?* posmívala se.

Další rozpačité ticho. Chloe si to nehodlala nechat líbit. Ale taky to z nich ovšem nehodlala páčit. – *Já to samozřejmě taky viděla. Co si myslíte?* prohlásila. – *Když jsem se přiblížila k budově, zhruba v polovině vzdálenosti jsem se nejspíš dostala do nějakého ochranného pásma, takže se spustilo přehrávání vize. Tam venku se člověku promítá do hlavy něco jako obraz Hmyzího boha. Je to otištěné přímo do prostoru… nebo do protonace nebo do toho písku nebo čertví, jak je to udělané. Ale předpokládám, že je to tu schválně a že to prostě slouží jako výstraha nepovolaným osobám,* spekulovala. Vložila vzorky do analyzátoru a ještě v terénním obleku se zavřela v dezinfekční komoře, aby se zbavila případných nečistot zvenčí. – *Vždyť je to pořád to samé. Podobný program způsobil, že to z oběžné dráhy vypadalo, jako kdyby tu žil agresivní hmyz. A k téhle budově zase dali Akkütlixe, aby si to každý návštěvník pořádně uvědomil a náhodou nedošlo k omylu. Beru to jako takový psychotronický hologram. Máme jeskyni pokladů, čili než tam pustíme turisty, postavíme promítačku a připravíme jim animaci s pěkným Hmyzím bohem, který se bude jakoby vznášet u vchodu a dělat, že se přehrabuje ve svém zlatě, aby to mělo správnou atmosféru. Nebo možná – dáme ho tam místo informační tabule, aby všichni viděli, že si ten poklad hlídá právě on, a dobře si to rozmysleli, než spáchají svatokrádež. TLIX – JE AKKÜTLIXOVA. Jak už její název napovídá, že.*

– *Svatokrádež. Tak to je ale trefnej popis, Chloe,* špitla *Obluda.*

– *Nebo kolaborace. Jak se to vezme,* opravil ji Xantien suše. – *Já to taky viděl, Chloe, ale nemám pocit, že je to jenom hologram. Abych to dopověděl: když říkám, že tu byl, mám na mysli… NEDÁVNO. Netvrdím, že včera. Ale nebyl to žádný mlhavý dávnověk – žádná dlouhá staletí a tisíciletí a nějaké mytické doby kdysi a možná a kdovíjestlivůbec… nýbrž třeba DESÍTKY let. Jeden lidský život. Rozsah lidské paměti. Přiměřená doba tak akorát na to, aby stihla uzrát archivní dobrá whisky v sudu od vína. Nevím, jestli si uvědomuješ, co to znamená, ale –*

– *Především bych to celé brala s velkou rezervou,* upozornila ho. Stáhla ze sebe vydezinfikovaný terénní oblek, nechala ho ve vstupní části Lodi a jen tak ve spodním prádle přešla do vnitřních prostor. – *Je tu nesmírně silné argenitové*

pole. Vždyť jsi mi sám říkal, že kvůli tomu se nedá protonaci věřit. Všechno, co tu vidíme, mohou být iluze. Pokud ti připadá, že jsou ty stopy čerstvé, pořád to může být jenom průmět tvých představ; a hlavně samozřejmě obav. Já tu nic nového neviděla, jen velkolepou nadčasovou božskou figuru. Byla působivá, to nepopírám… zhruba takovým způsobem jako nafukovací reklamní poutač… ale prostě si to nedokážu spojit s nějakou reálnou osobou. Došla do své kajuty a hodila na sebe oblečení. – *Jak přesně by to fungovalo? Že Akkütlix je nějaká hmotná, fyzicky existující mimolidská bytost, která se potuluje po vesmíru a sem se pravidelně vrací? Hmyzí bůh přijede na víkend, projde se po poušti ve svém letovisku, zkontroluje majeteček, strčí do kapsy pár krystalů v hotovosti, aby měl na běžné výdaje, a pak zase sbalí kotlík a celtu a chytí stopa a jde se dál toulat?*

–*…já se potloukám, od ranče k ranči se najímat dám!* zanotovala *Obluda.* Na to, že se jednalo jenom o telepatickou verzi zpěvu, to znělo velmi věrohodně.

Chloe Ji ignorovala. – *Zkrátka, tohle mi nepřipadá pravděpodobné, Xanti; ale budiž, chápu, že samo se to tu nepostavilo a tvůrci mohou někde být. Koneckonců, objevit se tu může kdokoliv, třeba össenští kněží. O těch se ví, že to tady průběžně navštěvují a taky si vybírají hotovost. Tak co z toho plyne? Bojíme se, že na té budově někdo má poplašné zařízení? Naznačuješ, že radši nemám chodit dovnitř a místo toho vysbírat ty drobky tady kolem?*

– *Jestli tam bylo, tak nejspíš na kraji toho ochranného pásma, čili už jsi ho stejně spustila,* upozornil Xanti. – *Já se nebojím, že by na nás přiběhli hlídači. Spíš právě naopak. Já –*

– *Já bych to především probrala s Lucasem,* přerušila ho Chloe. – *Stejně ho chceme informovat, že jsme u cíle, tak se zeptáme na další postup. Určitě bude mít nějaké tipy. Zatím všechno, co nám řekl, naprosto přesně odpovídá. Nemá cenu tady spekulovat bez něj. Moment, hned jsem na můstku. Na dálkový hovor si potřebuju sednout do křesla.*

– *Počkej! To není tak jednoznačné!* zarazil ji Xantien. – *My ještě nevíme, jestli… tedy… jestli chceme Lucase informovat. Nebo aspoň já to rozhodně nevím!*

Chloe ztuhla. Na chvíli zapochybovala, jestli správně vnímá to, co si myslí, že jsou jeho myšlenky. – *Počkej. Ty se snažíš naznačit…*

– *Nevolej ho. Nedělej nic zbrkle! Já už se teď nebojím, že bychom se do té pokladnice nedostali. Nebo že nemáme oprávnění. Ani nemám obavy, že by těch pokladů nebylo dost. To vidíme oba: když se úlomky povalují jen tak v písku, dá se čekat, že tam uvnitř, kde je to na skladování argenitu přímo určené, jich bude ještě mnohem víc,* vysílal k ní Xantien chvatně. – *Lucasovy informace byly naprosto přesné. Není důvod si myslet,*

že to dál najednou bude jinak, než řekl, když zatím všechno vycházelo. Ale to je právě ten problém. Jde o to… co s tím argenitem bude potom. Až ho odtamtud přinesem. Co s ním udělat. Totiž… Zaváhal. *– Možná jste o tom nepřemýšleli –*

– Snažila jsem se, souhlasila Chloe. *– Tedy, nepřemýšlet o tom. Radši jsem si nepředstavovala nic, abych to celé nezakřikla a nesežrali nás Garrimbové.*

– V tom měl ale Lucas taky pravdu. I kdyby Garrimbové náhodou někde reálně existovali, určitě nebudou tady. Začínám si myslet, že právě Tlix je to nejbezpečnější místo široko daleko. Sgen si do své pokladnice žádnou hmyzí verbež nepustí. Je to celé zorganizované. Naplánované. Je to… Xantien se odmlčel. *– U Ho'krina. Asi už jsem vážně paranoidní. Jenže –*

Chloe znovu zapochybovala, že ty myšlenky správně čte. Během cesty se spolu sblížili a splynuli tak, že byli jako jedna duše – když už tedy nemohli být jedno tělo. Ale teď se mezi ně vklínilo něco cizorodého a doopravdy divného. Vůbec nechápala, co tady Xantiena tak vyvádí z míry. Myslela si, že ho dokonale zná. Copak je možné, že zrovna on, její milovaný Xantien, by najednou cynicky naznačoval, *jaksi…* Připadalo jí to úplně neuvěřitelné. Ale neměla chuť ho bezhlavě odsuzovat. Chtěla mu pomoct.

Odkašlala si a rozsekla to sama. *– Jsme tu jenom spolu, telepatické spojení je zavřené, tak buďme realisti,* vyslala k němu. *– To, co teď řeknu, vůbec neznamená, že bych snad navrhovala, že máme aktivně jednat a plánovat něco špatného. Ale asi se tedy shodnem, že bychom si měli dát pozor, aby se něco špatného nedělo nám. Není nutné brát si to nějak osobně. Mluvím obecně. Hypoteticky. Právě jsme dospěli k cíli cesty. Kolem je argenit, přesně jak Lucas předpověděl. Takže teď nutně dojde na tu trapnou a smutnou kapitolu s názvem Porcování kořisti. To se vždycky děje – a lidi se u toho občas pozabíjejí. I když předtím třeba krásně spolupracovali. Jestli z toho máš obavy, tak se zkusme zamyslet, jak se tomu vyhnout. Opravdu bych nerada, aby na to došlo i v našem případě.*

– Ne, tohle jsem vůbec – začal Xantien.

Ovšem *Obluda* ho předběhla. *– My ale vesměs nejsme lidi, je to tady dvě ku jedný,* prohlásila. *– A já jsem ze hry, uvědomte si to! Lucas je lodní gleewarin a má schopnost astrální bytosti ovládat. Hotovo. Dál není co řešit. Já prostě NEMŮŽU udělat nic, co by bylo proti jeho vůli… fyzicky, psychicky, nijak. Zažila jsem to tehdy na začátku, když jsme spolu ještě bojovali. A je to fakt blbej pocit, kámo, když ti lodní gleewarin něco nařídí. Nevím, jaká je správná lidská metafora – asi paralýza? Ochrnutí? Chceš něco udělat a nejde to. Nemůžeš se hnout. Bořiš se do písku, propadáš se do bahna, ztrácíš opěrný body, nemáš funkční motory, pokus o pohyb nemá efekt. Fakt*

Ukázka elektronické knihy

si nepředstavujte, že by se to nějakým úsilím dalo zlomit. Nedá. Vůle je úplně vypnutá. Čili nečekejte žádný porcování kořisti. Když neuděláte, co chtěl, tak se s ním pohádáme a nakonec mi nařídí, že nesmím odletět, dokud mu argenit nedodáme; a je vymalováno. Budem tu trčet, dokud nevyměknem. Tady se nesmí ani naznačit, že by snad nějaký handrkování mohlo připadat v úvahu. Tohle celý z toho úplně vynechte. Prostě ho zavolejte, řekněte, že argenit je na skladě, a zeptejte se ho, kam přesně se má ten balík šoupnout. Argenit se normálně teleportovat nedá, samozřejmě se v R-A rozpadne a je z něj bláto, ale s Lucasem je to jiný a já a on společně můžeme koridor udržet. On to určitě ví. Jeho neoblbnete řečičkama o technickejch problémech.

– *Vždyť ano. Jenže o tohle vůbec nejde!* ozval se Xantien Haar s opravdovým pobouřením. – *Nemyslím si, že bychom snad tady měli něco krást nebo chystat nějaký podraz, to vůbec ne. Nebo si snad argenit sami vzít a jemu ho nedat. Nikdy bych tohle ani nenaznačil! Ale…* Zaváhal. – *Rozumíte…* Pořád ty děsivé rozpaky. – *Já byl vždycky na Lucasově straně. Mám ho upřímně rád. Udělal na mě dobrý dojem hned na začátku a nikdy si ho ničím nezkazil. Zachoval se ke mně velkoryse. Zachránil mi život. I jiným zachránil život. Ten chlap má formát a charisma a samé skvělé* – Znovu se zarazil. – *Jenže to je právě ono. To je ten strašný problém. Já… já vůbec* –

A další odmlka. Xantien se děsí, že bude špatně pochopen. Chloe cítila, jaký obrovský stud a skoro až hrůzu v jejím fanaticky čestném lodním duchovi vyvolává pomyšlení, že by ho snad mohli obvinit z plánování nějakých špinavých triků zlodějského charakteru. Hrabivost za tím rozhodně není. Váhal, jak to sdělit… sám bojoval s obrovskou pochybností… ale vtom už to viděla. V myšlenkách se vyloupl celý ten obraz, který ho tak děsí. Pronikl přímo k ní, ještě než Xantien stihl vymyslet dost elegantní způsob, jak to správně podat.

Byl to Akkütlix. *Bůh Akkütlix* – tentýž, kterého sama tam venku vnímala.

Jenže měl Lucasovu tvář.

Pán Lodí. Pán Hvězdovlády. Drahokam! A Lucasův pohled s trëighrü a Lucasovy rysy v modravém hmyzím obličeji –

Otřeseně se od toho odtrhla. – *Nesmysl! Ty ses zbláznil! Tohle přece vůbec není on!*

Xantien se svíjel rozpaky. – *Omlouvám se! Nemělo mi to takhle vy-… tedy… chtěl jsem to říct nějak taktně,* sděloval jí. – *Nějak to zaobalit. Nevím, proč mám pocit, že bych si to měl spojovat zrovna s ním. Lucas je skvělý člověk, jak pořád říkám… no možná proto se to tak vtírá: on je tak dobrý gleewarin, že se to zdá skoro až nadlidské. Snad se pletu. Snad je to jenom nějaké pitomé urrümaë. Všechno, co kdy udělal, má nějaké normální lidské vysvětlení, logické, přirozené, úplně pochopitelné. I to, že má informace, se dá vysvětlit. Ale tahle vize tu je. A pro nás je to tím*

Ukázka elektronické knihy